

Branko Strgar, športni pedagog:

Vedno smo se trudili, da smo kot šola prepoznavni

PODBOČJE – Športnik, trener, pedagog, ravnatelj, vinogradnik, član številnih društev – vse to je Podbočjan Branko Strgar, eden od treh letošnjih prejemnikov znaka Občine Krško, ki si ga je prislužil z večdesetletnim delom na področju športa in šolstva v domačem kraju in občini. Njegovi dosežki so naštetih v obrazložitvi priznanja na str. 18, v nadaljevanju pa še nekaj njegovih misli o prehojeni poti in dosežkih.

Branko Strgar se je že v osnovni šoli odločil, da bo postal učitelj športa, zato je kar mami prepustil odločitev, kam bo šel v srednjo šolo, tako da se je vpisal na tehnično strojno šolo v Krškem. Še pred zaključnim študijem na fakulteti za šport se je v šolskem letu 1983/84 zaposlil na takrat povsem novi podboški osnovni šoli z veliko, sodobno telovadnico. »Vsi smo jo komaj čakali in smo res imeli dobre pogoje za delo, skozi leta pa smo jih še nadgrajevali,« pravi o svoji začetkih. Tudi metode in način dela v 'fizikulturi' so se v tem času spremenili, saj imajo zdaj na voljo precej več ur za športno vzgojo, poleg rednih še ure v okviru t. i. RaP-a (razširjenega programa), in veliko več možnosti za razne interesne dejavnosti. »Je pa res, da je zanimanje za šport upadlo. Včasih so otroci prihajali že navsezgodaj v šolo na športne krožke, zdaj jih je k temu težko privabiti oz. je vse predstavljeno na populistični način in izvenšolske dejavnosti,« dodaja. Na voljo je tudi bistveno več športnih rekvizitov, avdiovizualnih pripomočkov ipd.

Na vprašanje, ali so se gibalne sposobnosti otrok v skoraj štirih desetletjih njegovega pedagoškega dela res tako poslabšale, kot se v zadnjem času pogosto poudarja, odgovarja, da je do razlik v rezultatih testiranja za športno-vzgojni karton definitivno prišlo, niso pa tako drastične, kot se včasih prikazujejo. »Predvsem način prehranjevanja, zlasti hitra hrana, in preživljanje prostega časa ob računalnikih in telefonih so pustili posledice. Razlike so predvsem v moči rok in ramenskega obroča ter v vzdržljivosti, glede koordinacije in hitrosti pa ni bistvene razlike,« pojasni svoja opažanja.

Od otroštva zapisan košarki

Že v mladih letih se je zapisal zlasti košarki, ki je sredi 70. letih prejšnjega stoletja, v času njegovega odraščanja, dobila močan zagon v kraju in kasneje je postala njegov zaščitni znak. Izkazal se je tako v igralski kot v trenerski vlogi, na vrhuncu pa podboške košarkarske zgodbe v začetku 90. let je bil trener članske ekipe v takratni rdeči skupini prve slovenske

Branko Strgar v podboški telovadnici, ki je že desetletja njegov drugi dom.

košarkarske lige. »Navdušenje krajanov je bilo v tistem času nepopisno. Na krilih številnih navijačev smo nizali zmage. Zaradi prevelikih pričakovanj so nastale finančne težave in prišlo je do selitve kluba v Krško in s tem do zatona košarke v kraju. Po nekaj letih smo ponovno sestavili ekipo domačih fantov, ki so igrali v tretji slovenski ligi. Kasneje smo poskušali tudi z žensko košarko, a je stvar prav tako zamrla,« pripoveduje z nekaj grenkobe v glasu. Pri tem seveda ni odveč pripomniti, da je bil 'bazen' otrok

včasih bistveno večji, saj jih je bilo na šoli tudi do 250, danes pa jih je sto manj, zato je tudi iz več generacij skupaj težje ustvariti konkurenčno košarkarsko ekipo. »Upam, da bo do tega enkrat le prišlo in da bo ta šport spet zaživel,« pravi. Še vedno je sicer aktiven v veteranski košarkarski ekipi, ki se redno srečuje ob četrtkih in se udeležuje tudi mednarodnih rekreativnih turnirjev.

Čeprav tega ni nikoli načrtoval, je leta 2004 prevzel ravnateljsko mesto na osnovni šoli,

na katerem je ostal celih 14 let. V tem času je, kar mu priznava mnogo, šola doživela skokovit razvoj. »Vedno sem si rekel, da lahko od zaposlenih nekaj pričakujem le, če imajo dobre pogoje za delo. Rezultati skupnega dela so bili vidni na številnih tekmovanjih, natečajih, prireditvah in projektih, povezanju z Zavodom RS za šolstvo, s šolo za ravnatelje in oddelkom za družbene dejavnosti Občine Krško,« pove o svojem načinu ravnateljskega dela. Velik poudarek je dajal tudi sodelovanju šole s krajem, deni pa jih je sto manj, zato je tudi iz več generacij skupaj težje ustvariti konkurenčno košarkarsko ekipo. »Upam, da bo do tega enkrat le prišlo in da bo ta šport spet zaživel,« pravi. Še vedno je sicer aktiven v veteranski košarkarski ekipi, ki se redno srečuje ob četrtkih in se udeležuje tudi mednarodnih rekreativnih turnirjev.

Aktiven tudi v društvih

Tudi sam je član številnih društev, od športnega do vinogra-

dniškega. »Enkrat sem preštel, da sem plačal 16 članarin v enem letu,« pravi v smehu, a dodaja, da poskuša v zadnjih letih malce omejiti ta del svojega življenja in več časa posvetiti svoji družini, vključno z vnukinjo in vnukom. Letos je dopolnil 60 let in se počasi približuje upokojitvi, a tudi v njej seveda ne bo miroval. »Zagotovo bom še naprej delal tisto, kar rad delam, predvsem vse, kar je povezano s športom. Želim si malce več narediti zase, to mi bo prioriteta. Ker živi povsem blizu šole, se ji tudi v pokoju ne bo mogel izogniti oz. bo, če ne še kaj drugega, užival v sprehodih v njeni lepi okolici. Poleg športa je njegova ljubezen tudi vinograd, ki ga je podedoval po starših, pohvali pa se lahko tudi z nazivom lokalnega kralja cvička. Krajevna skupnost mu je že pred dvema desetletjema podelila priznanje, seveda mu veliko pomeni tudi letošnje občinsko priznanje, pri čemer se zahvaljuje tako predlagateljem (KS Podbočje in ŠD Podbočje 75) kot šolskemu kolektivu, ki mu je stal ob strani pri doseganju ciljev.

Peter Pavlovič

